

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. N.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 5. 2017, č. j. 30 A 28/2016 – 77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podává kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 16. 3. 2016, č. j. KUKHK-9522/DS/2016/GL. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. KS 1624/2015/DSH/R, kterým správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče a potvrdil záznam 12 bodů provedený ke dni 28. 1. 2015.

[2] Dne 4. 2. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu dle § 123c odst. 3 zákona

o silničním provozu. Žalobce dne 9. 2. 2015 podal u správního orgánu I. stupně námitky proti provedenému záznamu bodů. Dále dne 6. 4. 2015 a následně také dne 9. 6. 2015 podal u Policie České republiky podnět k zahájení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně řízení o námitkách přerušil nejprve usnesením ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. KS 1624/2015/DSH/R, a znovu také usnesením ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. KS 1624/2015/DSH/R, a vyčkal rozhodnutí Policie České republiky. Jelikož policie neshledala důvody k zahájení přezkumného řízení (sdělení ze dne 19. 5. 2015 a ze dne 16. 7. 2015), správní orgán I. stupně v řízení pokračoval. Žádosti žalobce ze dne 11. 9. 2015 o přerušení řízení o námitkách z důvodu podání žádosti o obnovu řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení u Policie České republiky správní orgán I. stupně vyhověl usnesením ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. KS 1624/2015/DSH/R. Současně si správní orgán I. stupně na základě žádosti žalobce, aby posoudil způsobilost podkladů pro záznam bodů v rámci bodového hodnocení řidiče, vyžádal kopie pokutových bloků. Dne 3. 12. 2015 zaslal žalobce opakovanou žádost o přezkoumání způsobilosti pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů, odkázal přitom na příložená rozhodnutí krajských úřadů a správních orgánů I. stupně. Na základě zjištění, že žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí v blokovém řízení u Policie České republiky nikdy podána nebyla, pokračoval správní orgán I. stupně v řízení a již zmínovaným rozhodnutím ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. KS 1624/2015/DSH/R, žalobcovy námitky zamítl a potvrdil provedený záznam 12 bodů. Žalobce neuspěl ani s odvoláním u žalovaného, který ho zamítl již rovněž uvedeným rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. KUKHK-9522/DS/2016/GL.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 29. 5. 2017, č. j. 30 A 28/2016 – 77, zamítl. Krajský soud nejprve posoudil žalobní námitku směřující proti nezohlednění předložených důkazních prostředků, resp. rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech. Žalobce z těchto rozhodnutí vyvozoval legitimní očekávání ve vztahu k posouzení pokutových bloků. Krajský soud konstatoval, že námitka byla formulována zcela obecně, žalobce neuvedl, v čem spatřuje souvislost s projednávanou věcí. Krajský soud přitom neshledal, že by v nyní projednávaném případě postupovaly správní orgány jinak, než je obvyklou praxí, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru řidičů u žalobce z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. To posuzovaly detailně u každého jednotlivého případu, jak vyplývá z podkladů založených ve správním spise a z odůvodnění rozhodnutí.

[4] V případě žalobních námitek směřujících proti podkladům pro záznam bodů, které žalobce označil za nezpůsobilé pro tento účel, krajský soud především s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), připomněl, že přezkum v řízení o námitkách je omezen a není možné v jeho rámci přezkoumávat zákonnost ani správnost aktů orgánů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam bodů proveden. Ověřuje se tedy pouze, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Krajský soud dále odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu zabývající se obsahovými náležitostmi pokutových bloků a z jejich specifických rysů

pokračování

dovodil možnost využití strohých a zkratkovitých formulací, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžadoval § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“).

[5] Krajský soud poukázal na skutečnost, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87, podle nichž namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti.

[6] Krajský soud prostudoval příslušné pokutové bloky, na nichž jsou zaznamenány přestupky ze dnů 28. 1. 2015, 16. 6. 2014, 14. 1. 2014, 16. 9. 2013, 18. 2. 2012 i 21. 3. 2012, a postavil najisto, že je na nich uvedeno jméno a příjmení přestupce (žalobce), jeho rodné číslo nebo datum narození, adresa místa pobytu, ověření totožnosti (dle občanského nebo řidičského průkazu) a na pokutových blocích nechybí ani podpis žalobce. Pokutové bloky obsahují i určení data a času spáchání přestupku. Pokud jde o námitky týkající se pokutového bloku k přestupku ze dne 18. 2. 2012, krajský soud nepřisvědčil názoru žalobce, že by z něj vyplývalo pozměnění jména přestupce. Doba spáchání přestupku se na tomto pokutovém bloku nachází též, včetně určení přesného času. Datum 22. 3. 2012 pak odkazuje na den, kdy byla uložena pokuta zaplacená na služebně městské policie.

[7] Přestupkové jednání bylo dle krajského soudu ve všech případech popsáno zcela dostatečně, přičemž krajský soud odmítl, že by na pokutových blocích bylo uvedeno pouze „rychlost“ nebo „R“, resp. „telefon“, ačkoliv zestručnění textu je dle judikatury Nejvyššího správního soudu odůvodnitelné. Krajský soud se zabýval pokutovými bloky za překročení povolené rychlosti a dospěl k závěru, že tři číslice uvedené v popisu přestupku na pokutových blocích nelze vyložit jinak, než že první údaj označuje maximální povolenou rychlost v daném místě, další údaj znamená rychlost naměřenou žalobci a třetí údaj uvádí rychlost po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení. Tento číselný formát je tedy zcela srozumitelný a odpovídá právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Jako vadné neshledal krajský soud ani zkrácené formulace právní kvalifikace jednotlivých přestupků, neboť v případě uvedení tvaru § „125c/1f4“ apod. místo přesného vypsání daného ustanovení jako „§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“, jde o obecně užívanou a zcela srozumitelnou formulaci, dostačující pro právní kvalifikaci spáchaného přestupku na pokutovém bloku.

[8] Specifikace místa spáchání přestupků byla dle krajského soudu také dostatečná. Pokud je na pokutovém bloku uveden název obce a ulice bez č. p. nebo jiné specifikace či pouze název obce, ani tak zaznamenané místo není s to zpochybnit způsobnost takového pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru. Jestliže byl žalobce v obci uvedené na bloku v konkretizovaný den a čas kontrolován hlídkou Policie České republiky nebo městskou policií a ze záznamů na pokutovém bloku vyplývá, že se specifikovaným vozidlem porušil některou povinnost stanovenou na bloku uvedeným ustanovením zákona o silničním provozu, přičemž žalobce byl s tímto zjištěním srozuměn (což stvrdil svým podpisem na pokutovém bloku), pak nevznikají žádné pochybnosti

o místě spáchání konkrétního přestupku, ani nehrozí jeho záměna s jiným přestupkovým jednáním apod. To žalobce ani netvrdí, kromě obecné námitky neuvedení přesnější specifikace místa spáchání přestupku k tomu nic dalšího neuvedl, neupřesnil, jaký důsledek spojuje s neuvedením přesnější specifikace místa spáchání přestupku. Krajský soud poznamenal, že ani z judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá požadavek na uvedení místa přestupku v podrobnostech, jako je číslo komunikace a její kilometrové značení, nebo nutnost v malé obci, která často nebývá členěna na ulice, vypisovat číslo popisné domu (nebo jinou bližší identifikaci).

[9] Ani o věcné příslušnosti orgánů, které blokové pokuty vydaly, nevznikly dle krajského soudu žádné pochybnosti, byť žalobce takové pochybnosti v obecné rovině vznášel. Krajský soud dospěl k závěru, že zákonem požadované údaje byly na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) konkretizovány dostatečně a tyto údaje vylučují jakékoli pochybnosti o tom, kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Žalobci se proto nepodařilo relevantně zpochybnit způsoblost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[11] Úvodem v kasační stížnosti stěžovatel pouze rekapituloval některé závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, aniž by se vůči nim jakkoli vymezil; dále uvedl, že „v žalobě ze dne 31. 3. 2016 namítal a stále namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech“, následně však pouze doslovně převzal některé pasáže žaloby brojící proti rozhodnutí žalovaného, aniž by předkládal jakékoli nové argumenty či polemizoval s napadeným rozsudkem krajského soudu. Po zopakování žalobních námitok pak stěžovatel uvedl, že ve zkrácení svých práv spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Nad rámec žaloby stěžovatel pouze doplnil, že zásada legitimního očekávání i zásada rovnosti účastníků před přestupkovým orgánem zakazují, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech správní orgány rozhodovaly rozdílně. Výjimky z této zásady jsou dle stěžovatele připuštěny, ovšem změny v rozhodovací praxi správních orgánů by měly být řádně odůvodněny, v čemž žalovaný pochybil, neboť jím předložená rozhodnutí zcela ignoroval. Navíc dle stěžovatele by zásada legitimního očekávání měla zaručit rovnost při posuzování nejen zcela shodných případů, ale i případů podobných. Správní orgán je správní praxí vázán, a pokud má opačný názor, je třeba ho řádně odůvodnit, což žalovaný v nyní posuzované věci neučinil, a to ani v nejobecnější rovině. Za nemyslitelné stěžovatel pokládal rovněž to, aby krajský soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného; v tom stěžovatel spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Hradci Králové.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnými námitkami, které vznáší jménem stěžovatele jeho zástupce v nyní posuzované věci, již zabýval v řadě dalších případů. Jak zdejší soud uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 123/2019 – 51, „*zástupce stěžovatele podává v celé řadě obdobných případů, v nichž zastupuje jiné stěžovatele, kteří rovněž nasbírali 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, téměř na vlas stejné kasační stížnosti (nedávno např. věci vedené u NSS pod sp. zn. 1 As 366/2018, 1 As 467/2018, 3 As 49/2019; též viz desítky dalších předcházejících kauz). NSS při projednání této kasační stížnosti vycházel zejména z této početné prejudikatury. Přitom pokládá za zbytečné, aby podrobně poněkoliakrát v téměř stejných případech vysvětloval totéž; i proto co do posouzení věcných otázek odkazuje stěžovatele na poměrně košaté odůvodnění rozhodnutí v jiné velmi podobné kauze (rozsudek ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40).*“

[17] Specifickým rysem postupu zástupce stěžovatele v těchto případech je, že jménem svých klientů opakuje tutéž argumentaci již poněkoliakrát (v odvolání, v žalobě i v kasační stížnosti), z valné části doslova, a téměř nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. Zde je nutné poznamenat, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu obsah a kvalita návrhu předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu o takovém návrhu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Nejvyšší správní soud na tuto skutečnost již v obdobných případech poukazoval a dospěl dokonce k závěru, že z tohoto pohledu je taková kasační stížnost, jaká byla podána i v nyní posuzované věci, na samé hranici projednatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018 – 55).

[18] Stěžovatel uvedl, že ve zkrácení svých práv spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu „*tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*“. Stěžovatel však v kasační stížnosti neupřesnil, jaké vady mělo zjišťování skutkové podstaty správními orgány vykazovat, pouze zopakoval v žalobě uváděné údajné nedostatky jednotlivých přestupkových bloků, s nimiž se již krajský soud důkladně vypořádal. Nejvyšší správní

soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že v řízení před správními orgány nebyl při zjišťování skutkového stavu věci porušen zákon, stejně tak správní orgány spolehlivě prokázaly skutkový stav, který má oporu ve spise. Správní orgán I. stupně vycházel nejen z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale vyžádal si a přezkoumal i pokutové bloky jako podklady pro zápis bodů. Stěžovateli bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a s historií jeho bodového hodnocení. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě uvedených podkladů byl spolehlivě bez jakýchkoli důvodných pochybností zjištěn skutkový stav a správní orgán I. stupně jej ve svém rozhodnutí dostatečně popsal spolu se závěry, které z něj vyplývaly. Obdobně pak postupoval i žalovaný. Stěžovatel přitom nepopíral, že by předmětně přestupky spáchal, pouze napadal způsob záznamu přestupků na pokutových blocích.

[19] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, v relevantním znění, se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a zároveň tento přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který byl řidiči uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, řidič motorového vozidla spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení dle přílohy k zákonu o silničním provozu, zaznamenaná v registru řidičů stanovený počet bodů. Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo oznámení správního orgánu o dosažení 12 bodů doručeno, a zároveň je povinen ve stejné lhůtě odevzdat řidičský průkaz. Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v § 123f zákona o silničním provozu, přičemž podá-li řidič motorového vozidla tyto námitky po dosažení celkového počtu 12 bodů, avšak dříve, než pozbude řidičské oprávnění, běh lhůty, v níž řidič pozbývá řidičské oprávnění a v níž je povinen odevzdat řidičský průkaz, se přerušuje do pravomocného rozhodnutí o jeho námitkách.

[20] Krajský soud zcela správně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou přezkumu podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 – 40, dle této judikatury je obecní úřad obce s rozšířenou působností jako správní orgán I. stupně oprávněn zkoumat „pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 a mnoho dalších)“.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítal, že popis skutku, jeho právní kvalifikace a místo spáchání přestupku nebyly na pokutových blocích uvedeny

pokračování

dostatečně určité a srozumitelně. Jak již bylo konstatováno, správní orgán I. stupně si vyžádal kopie pokutových bloků (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS), řádně je posoudil a žádné vady, jež by měly za následek nezpůsobilost uvedených pokutových bloků jakožto podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, neshledal. Ke shodnému závěru následně dospěli žalovaný i krajský soud.

[22] Nejvyšší správní soud přitom ze správního spisu ověřil, že skutková zjištění správních orgánů i krajského soudu jsou správná. V případě přezkumu namítaných vad pokutových bloků dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. V tomto směru Nejvyšší správní soud znovu poukazuje na svou judikaturu citovanou již krajským soudem. Z ní vyplývá, že formálními nedostatky pokutových bloků se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou tyto nedostatky zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam tak, že je vůbec nelze jako podklad použít, např. z důvodu jejich nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. např. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 - 87; či rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47). Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, zdůraznil, že *„[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce“*.

[23] Formálními nedostatky způsobujícími nepoužitelnost podkladů jsou základní nedostatky náležitostí pokutových bloků. Tyto náležitosti představují především osoba přestupce, popis jednání, jímž byla naplněna skutková podstata přestupku, a datum nabytí právní moci rozhodnutí (v případě pokutového bloku datum jeho vydání), neboť na jejich základě lze dle § 123b zákona o silničním provozu a zmiňované přílohy k tomuto zákonu určit, komu se má v registru vyznačit kolik bodů a od kterého dne. Stěžovatel v tomto smyslu napadal nesprávné uvedení časového údaje či osoby přestupce pouze v případě pokutového bloku k přestupku ze dne 18. 2. 2012, s čímž se však krajský soud ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal (viz bod [6] tohoto rozsudku).

[24] Popis skutků a jejich právní kvalifikaci na jednotlivých pokutových blocích posoudil krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu umožňující použití zkrácených označení příslušných ustanovení zákona či zkrácených popisů skutků, jako je například „jízda na červenou“ nebo „neužil BP“, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 27, či zmiňovaný rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). V návaznosti na tyto závěry krajský soud vyhodnotil, že popis skutků je dostatečně konkrétní ve všech případech (viz bod [7] tohoto rozsudku), čemuž přisvědčuje i Nejvyšší správní soud. Pokud jde o označení aplikovaných ustanovení zákona, lze ve zkratce odkázat např. na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 - 40, v němž zdejší soud, obdobně jako v projednávané věci soud krajský (viz bod [7] tohoto rozsudku), aproboval použití právě takových zkrácených označení, jaká napadá stěžovatel.

Stěžovatel přitom nevyjádřil žádné konkrétní okolnosti zavádějící pochybnosti o jednoznačnosti či srozumitelnosti formulací použitých na předmětných pokutových blocích.

[25] Pokud jde o další tvrzené vady pokutových bloků, stěžovatel namítal především neurčitě označení místa spáchání jednotlivých přestupků. Pokud však jde o vliv popisu místa přestupku na způsobnost pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem krajského soudu (viz bod [8] tohoto rozsudku), že z ustálené judikatury nevyplývá požadavek na zcela přesné určení místa spáchání přestupku na pokutovém bloku, zvláště pokud v nyní posuzovaných případech pokutových bloků žádná pochybnost o tom, které přestupky byly spáchány a jaký počet bodů bylo třeba k nim přiřadit, ani v souvislosti s označením místa spáchání těchto přestupků nevystala.

[26] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vypořádal i s námitkou týkající se legitimního očekávání řidiče motorového vozidla, resp. zásady rovnosti při posuzování obdobných případů. Např. v již zmiňovaném rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018 – 55, Nejvyšší správní soud dále odkázal na svůj rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57, v němž se uvádí:

„Správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna.

I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobitou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem (...). Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak (...) by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat.

Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, nevyplývá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost ... směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ... a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad ... neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami“. Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se

pokračování

zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.“

[27] Tyto závěry lze vztáhnout rovněž na právě posuzovaný případ. Jakkoliv stěžovatel předložil na podporu svého názoru o nezpůsobilosti pokutových bloků jako podkladů pro zápis bodů do registru řidičů několik rozhodnutí různých správních orgánů, nelze mezi nimi vysledovat ustálenou správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání stěžovatele, že bude rozhodnuto v jeho prospěch. Stěžovatel ani nekonkretizoval, které ze závěrů v těchto rozhodnutích uvedených měly jeho legitimní očekávání vyvolat, na což upozornil i krajský soud (viz bod [3] tohoto rozsudku). Ke svému odvolání přitom stěžovatel přiložil právě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, které již Nejvyšší správní soud hodnotil v uvedené citaci z rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57. Nejvyšší správní soud tedy ani této námitce stěžovatele nemohl přisvědčit.

IV.

Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 19. června 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu